

Det, som selvfølgelig er vigtigt at få afklaret, er – som det ser ud i det svar, helt præcist i øvrigt – at det må være skatteministeren, der har sagt, at der ikke skal ske lovgivning, for departementet tilkendegiver, at vi skal spørge videre op, og departementschefen kan jo kun spørge ministeren. Hvad er så baggrunden for, at ministeren har truffet den afgørelse i juni 2002 om, at der ikke skulle ske lovgivning?

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Nu vil jeg for det første henvise til redegørelsen og redegørelsens tekst og opfordre til, at man læser den.

Så må jeg sige, at når hr. Jens Peter Verner sen taler om 2002, må jeg vel forstå det således, at han mener, at der i 2002 forelå oplysninger, som betingede, at der burde gribes til lovgivning.

Se, grundlaget i 2002 var det samme som 2 år tidligere. Det grundlag, vi har haft at agere ud fra, var således det samme som den tidligere regerings. Man må derfor spørge sig selv, hvorfor hr. Jens Peter Verner sen ikke stillede det samme spørgsmål under den tidligere regering. Som det er tilfældet i dag, må det antages, at man også dengang uden vanskeligheder havde kunnet opnå flertal for en lovændring, hvis det var det, man ønskede.

Jens Peter Verner sen (S):

Det er ikke holdbart, vil jeg sige til skatteministeren. Der står her i det svar, der er givet på bilag 286 den 23. februar til mig i Skatteudvalget: Det endelige notat om den her problemstilling var færdig i april 2002.

Der holdes et møde den 4. juni 2002 mellem Skatteministeriets øverste embedsmænd. Departementet bliver på mødet bedt om en afklaring af udsigten til generelle ændringer af aktieavancebeskatningsreglerne.

Efterfølgende den 19. juni bliver der givet en besked til Told- og Skattestyrelsen om, at man ikke agter at ændre, på trods af at der nu fra april 2002 er en fuldstændig færdig redegørelse, der viser, at disse banker får et fradrag i størrelsesordenen 5 mia. kr.

Der er ikke noget at komme tilbage efter i 2002 og 2001. Det endelige notat ligger klar i april 2002, og derefter afviser departementet – og man har spurgt skatteministeren – at lave lovgivning. Det fremgår af svaret her. Er skatteministeren tilfreds med det?

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Det, jeg forsøger at understrege, er den redegørelse, den betænkning, der kom i den tidligere regerings tid – som hr. Verner sen i øvrigt adskillige gange har henvist til og sagt, jamen her var jo en anvisning på, at man kunne lave en ændring. Ja, det var en diskussion om, hvorvidt man skulle ændre hele aktieavancebeskatnings-systemet først og fremmest for enkeltpersoner, men det var også, hvis man i den forbindelse skulle ændre det, hensigtsmæssigt, at man så også skrev den anden side af lovgivningen igen, nemlig, altså det, der handlede om selskaber. Det fremgik af et tillæg til selve betænkningen, som blev fremlagt i den tidligere regerings tid.

Allerede på det tidspunkt kunne man selvfølgelig have grebet ind, det kunne man da. Men princippet i skattelovgivningen og i Skatteministeriet har altid været det, at man har rejst en sag, hvis man syntes, at det her var på kanten af lovgivningen, og hvis man ikke har kunnet blive enig med skatteyderne. Det er også det, der er sket i den her sag.

Formanden:

Også her er der anmeldt to medspørgere, som vil få op til to spørgsmål hver.

Kl. 13.55

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu siger skatteministeren lige her til sidst, at normal procedure er, at hvis man mener, noget bevæger sig på kanten af lovgivningen, så rejser man en sag. Af det kan jeg udlede, at så venter man, til den sag er overstået for at se, om lovgivningen er holdbar. Men den her sag er jo ikke overstået. Hvad er det, der gør, at man ændrer synspunkt fra 2002 og til nu? Der er jo en verserende sag. Hvad er det, der har forandret sig, som gør, at man nu kommer med lovgivning på trods af, at sagen ikke er afsluttet? Det var det første spørgsmål.

Så kan jeg ikke forstå, hvorfor man tvivler i så lang tid, som man gør. Hvorfor går man ikke ind og præciserer lovgivningen? Det er jo klart, hvad ens intention er, skulle man mene. Man skulle mene, at det var klart, at intentionen var, at hvis der var et hul, så skulle det lukkes. Men man bliver jo i tvivl. Jeg bliver i tvivl om, hvad skatteministeren mener, når jeg ikke kan se, at der er kommet en præcision af lovgivningen i det øjeblik, man har set, at det kunne være nødvendigt.